

juxta generalem doctrinam, quam statim tradam. Ratio autem est, quia servitus absolute et sine ulla restrictione hic ponitur ut impedimentum substantiale. Ulterius autem intelligendum hoc existimo durante servitute, quia non fuisse servum, sed esse, sicut non fuisse uxoratum, sed esse, ponitur impedimentum, quod aperte verba ipsa significant, *vel servitulis legitimæ vinculo ligatum esse*. Unde si quis servus manumittatur a domino, vel ipse quacumque alia ratione se vere redimat a servitute, eo ipso tale impedimentum aufertur; pertinebit autem ad prudentiam Prælatorum perspicere, an expediat talem personam recipere, propter infamiam aliquam, vel vilem reputationem, quæ de tali persona semper manet, et considerato fine Societatis, posset illam minus idoneam reddere ad ejus munera; quanquam si solum admitteretur ad ministeria temporalia, minus haberet incommodi. Præterquam quod, licet hoc sit verum ex hoc capite, ex alio, scilicet, *ex origine*, talis persona semper erit inhabilis, juxta ea quæ inferius addemus.

26. *De ultimo impedimento infirmitatis.* — De ultimo impedimento in fine numeri primi nihil specialiter occurrit notandum; nam et sensus ejus clarus est, et ratio manifesta, quæ in ipsamet Constitutione attingitur: nam recipere talem personam esset non mediocriter damnum ipsius Societatis, cum ad illius ministeria inepta sit. Quod etiam est valde consentaneum juri communi, nam ob eandem causam simile impedimentum irregularitatem inducit.

Num supraposita impedimenta talia sint, ut ingressus, et quæcumque incorporatio cum aliquo illorum, in Societate facta, nulla sit?

27. *Discutitur propositum dubium.* — Non additur autem in prædictis locis verbum, quo expresse declararetur hæc impedimenta talia esse, ut personam reddant omnino inhabilem ad hunc ingressum, ita ut tam professio, quam omnis incorporatio in Societate inde subsequata, nulla sit; et ideo dubitari potest an hæc impedimenta talia judicanda sint. Posset enim quispiam aliquod ex eis tacere, et ita recipi in Societate. Et quamvis concedamus in eo graviter peccare, ut insinuat in declaratione cap. 2 Examinis, lit. A, cum dicitur, *confessarium debere moneri, ut si quis vere non respondisset, ea de re ejus conscientiam extimulet*. Et merito, quia tale mendacium perniciosum est Societati, et in re valde gravi, de qua ipsa jus habet interrogandi, et obli-

gandi ad dicendam veritatem, quia potest in grave suum detrimentum redundare. Nihilominus, si hæc impedimenta non inhabilitant personam, receptio facta, et quidquid ex vi illius subsecutum fuerit, tenebit. Nec obligabitur talis persona ad manifestandum postea suum defectum et delictum; tum quia nemo tenetur se prodere, neque hoc est delictum quod videatur ad restitutionem obligare; suppono enim in particulari cessare nocuum Societatis, quia impedimentum est occultum, et in reliquis persona est idonea, et sufficienter inservit Societati; tum etiam quia non videtur obligandus quis cum tanto damno suo ad resarciendum illud qualecumque damnum Societatis, quod in sola transgressione illius Constitutionis positum est. Quapropter in tali casu non erit sufficiens remedium, quod *confessor extimulet conscientiam pœnitentis*; nam, licet ille confiteatur suum delictum, ut tenetur, erit absolvendus, si de peccato doleat, etiamsi nolit factum emendare, aut religionem deserere, quia si factum tenuit, ad hoc non tenetur, vel saltem potest probabiliter huic sententiæ conformari; non ergo poterit confessor juste negare illi absolutionem, neque aliquid ei nocere ex vi illius scientiæ per confessionem comparatæ. Multum ergo refert scire in quo gradu hi defectus impediunt hunc ingressum. Et videri quidem potest non esse asserendum, hæc impedimenta reddere personam omnino incapacem, cum in ipsa lege id non sit expressum, nam in his rebus odiosis mitior pars sequenda est, ubi rigor non est expressus, imo, ubi favor non repugnat formalibus verbis legis; hic autem non solum non repugnat, verum etiam est consentaneus generali principio, quod lex prohibens actum non irritat illum, nisi hoc sufficienter exprimat, ut lib. 3 de Leg., cap. 25, ostendi.

28. *Dubii resolutio tripartita.* — Nihilominus dicendum censeo primum, quodlibet ex his impedimentis reddere personam inhabilem; deinde tam primam receptionem, quam omnem aliam intimiorem admissionem, nullam esse, nullamque obligationem inducere. Probo singula, atque prima pars ex verbis institutionum sufficienter colligi potest. Nam in cap. 2 Examinis, § 6, post numeratos illos casus subjungitur: *Prædicti casus impedimenta sunt, cum quorum aliquo nemo in Societatem admitti potest*; non enim dixit *debet*, sed *potest*, ut intelligatur tam recipienti adimi potestatem, quam recipiendo capacitatem; et ideo ibidem in declaratione, littera A, dicun-

tur hæc impedimenta talia esse, quæ a Societate excludant. Et in 1 p. Constitutionum, cap. 3, additur, *omnino excludunt*; quæ verba plane significant *excludere* quantum Societas potuit; potuit autem personas inhabilitare, ut per se constat, et ibidem in declaratione adjungitur, nec Præpositum Generalem, nec totam Societatem, sed solum Summum Pontificem, posse in aliquo ex his impedimentis dispensare. Ac denique in quarta part., c. 3, § 2, dicitur, cum aliquo ex his quinque impedimentis nullum in Collegiis Societatis inter Scholasticos collocari posse. Fuit ergo sine dubio mens B. Ignatii, omnem in hoc negotio auferre potestatem Societati, et consequenter alterum inhabilem reddere; nam hæc duo correlativa sunt. Quocirca, quando in declaratione cap. secundi secundæ partis Constitutionum, lit. B, dicitur, *Quoties aliquis deprehensus fuerit aliquid ex quinque impedimentis in examine dissimulasse, non esse æquum ut in Societate maneat*, ideo cum hac moderatione dictum videtur, quia, regulariter loquendo, etiam non est æquum procurare Pontificis dispensationem ut maneat; nam sine illa non solum æquum non est, verum nec possibile, si ita manere debet ut membrum Societatis.

29. Atque ex his clare sequitur secunda pars, scilicet, actum esse nullum ex impotentia agentis, et incapacitate passi. Eadem vero pars certior fieri potest ex alio principio, quod sine acceptatione voluntaria religionis, omnis receptio redditur nulla, ut in superiori tomo generatim tractatum est; quia contractus est mutuus, et ideo debet esse ex utraque parte voluntarius. Sed in eo casu, quo aliquis occultat hujusmodi impedimentum, acceptatio, seu receptio ex parte Societatis non est voluntaria, utpote dolo et fraude per ignorantiam facta, in re magni momenti juxta suam regulam; ergo contractus ille validus non est. Declaratur, quia receptio ex parte Societatis in eo casu habet implicitam conditionem: *Si ita est, quod nullum subest substantiale impedimentum*; ergo, non subsistente conditione, consensus perinde se habet ac si non esset positus. Differt autem inter hanc rationem et præcedentem, quia si hæc nullitas receptionis solum provenerit ex occultatione impedimenti eo quod ignorantia causaret involuntarium in recipiente, seclusa illa ignorantia, si Generalis, verbi gratia, aliquem reciperet cum illo impedimento, esto ille male faceret, receptio valida esset, quia jam consensus non esset involuntarius; at vero juxta priorem rationem,

etiamsi ipse Prælatum velit, receptio nunquam erit valida: quia ablata est illi potestas dispensandi, et alioquin impedimentum ipsum irritans est. Et ideo prior ratio est magis per se et propria; posterior vero moraliter est sufficiens et efficax, quia receptio cum tali impedimento moraliter nunquam continget, nisi per putationem et ignorantiam. Quæ doctrina in simili sumitur ex Navarro, consil. 26, de Regularibus.

30. Tandem ultima pars manifesta est ex dictis, tum quia si fundamentum, id est, prima receptio, est nullum, quidquid in eo fundatur, nullum est; imo receptio ad novitiatum non potest alia ratione esse nulla, nisi per ordinem ad professionem, quia reliqua omnia, quæ in ea receptione considerari possunt, sunt facti potius, quam juris, ut in tomo superiori dixi; tum etiam quia hoc impedimentum maxime ponitur propter professionem, vel quamcumque incorporationem per vota; ergo ad illam maxime fit inhabilis persona, et in illa maxime est involuntaria Societas, quando per ignorantiam illam concedit cum hujusmodi impedimento. Dicere vero potest aliquis, esto professio, vel incorporatio in Societate nulla sit ex parte Societatis, nihilominus ex parte voventis vota esse valida, ideoque obligare illum ad ea servanda, vel ad permanendum in Societate, si Societas illum retinere velit, quamvis Societas illum retinere non cogatur. Respondeo (etiamsi fortasse alii aliter sentiant) ex tali professione vel votorum emissionem non oriri obligationem etiam ex parte voventis, vel ad servanda vota, si a Societate expellatur, vel ad permanendum in Societate, et admittendam dispensationem in impedimento, etiamsi Societas velit eum retinere, et dispensationem impetrare. Hæc latius probanda sunt ex supra dictis in præcedenti tomo de professione invalida. Nunc breviter ratio prioris partis est, quia ille non emisit illa tria vota simpliciter et absolute, sed ut annexa statui religioso Societatis, et traditioni quam de seipso fecit; ergo si status ipse fuit nullus, vota non possunt obligare, quia accessorium sequitur principale, et quia voti obligatio non excedit intentionem voventis; ille autem non intendit se obligare ad servandam castitatem, vel paupertatem, nisi in tali statu, in quo ab ipsa religione custodiretur et aleretur; neque intendit se obligare ad obediendum, nisi Prælati Societatis, qui etiam essent Prælati sui; si autem ipse a Societate eiecit, jam non habet Prælatum aliquem So-